

Ahimsa – ikke-vold i praksis

Verksted holdt ved symposiet "Veier til Fred" i Griffith Universitet,
Brisbane, Australia, søndag 28. september 2003,

av Tripti Chatterjee.

Definisjon på ahimsa/ikke-vold.

Ikke å volde skade eller å forulempe noen fysisk, mentalt eller gjennom tale – ikke å forårsake smerte eller å gjøre urett overfor noe annet vesen på noen som helst måte. Dette er den faktiske betydningen av *ahimsa* eller ikke-vold.

I våre dager brukes denne ikke-volds teorien for det meste som en teknikk for å løse konflikter uten bruk av makt eller vold. Men den faktiske betydningen av *ahimsa* inneholder en mye videre betydning enn bare fraværet av vold eller makt – fordi *ahimsa* ikke bare er en teori eller teknikk, men er en av de større etiske prinsippene for menneskelig livsførsel.

En stor indisk profet i det femtende århundre, Sri Chaitanya, har forklart dette i følgende budskap: "*Trinadapi sunichena Taruriba sahisnuna, Amaninamanadena kirtania sada Hari*" – "Vi må være mer ydmyke enn gress og mer tålmodige enn trær, vi må gi respekt til hvert enkelt levende vesen og vi må alltid huske på Gud." Dette er de høyeste kvalitetene i den menneskelige natur. Den som har alle disse kvalitetene vil kunne oppnå prinsippet om absolutt ikke-vold.

I Bhagavadgita sier Krishna: "*Nirbairaha sarvavuteshu jaha saha mameti Pandaba*" – "Den som er fri fra uvennelighet, fiendskap, sjalusi, misunnelse, ondskap eller skadefryd overfor alle levende vesener på jorden, kan realisere Meg (Gud)." Hvem som helst som er fri fra alle disse svakhetene som kommer fra uvitenhet, han eller hun er fra naturens side ikke-voldelig.

Et av de store idealene til *Sanatana Dharma* (*Sanatana Dharma* eksisterte i den vediske perioden før alle religioner begynte – den er opprinnelsen til alle religionene) er: "*Bashudhayba Cutumbakam*" – "Kultiver følelsen av at alle i verden tilhører én familie." I denne forståelsen er vi alle beslektet med hverandre. Det er den idéelle måten å bygge opp et samfunn på uten vold.

Ahimsa er basis for indisk filosofi. Ifølge buddhistisk og jainistisk filosofi er *ahimsa* menneskehetens edleste *dharma* (alle ting i skapelsen opprettholdes, næres og bevares av et prinsipp som kalles *dharma*). Hele grunnlaget for *dharma* er *ahimsa*. "*Ahimsa* eller livets ikke-skaden, er religionens transcendentale sannhet", sier Sri Ananda Acharya. Derfor er de tre indiske religionene hinduismen, buddhismen og jainismen grunnlagt på de velkjente vediske ordene: "*Ma himsi sarve vutanam*" – "Du skal ikke skade noe levende vesen."

I Patanjalis *ashtangayoga* er *ahimsa* det første skrittet. Vi forstår med dette at *ahimsa* er *yoga sadhana* i vårt åndelige liv. I følge *Vedanta* er det ingen dualitet i skapelsen, men så lenge mennesket er besatt av sitt ego, vil det være dualitet og selvbedrageri, og vi vil bare se navn og form over alt. Det kalles individuell sjel eller selv, og det er uvitenhet. I *Vedanta* kalles dette for *maya*. Denne dualiteten eksisterer så lenge vi har uvitenhet, men ved visdommens lys forsvinner uvitenhetens mørke, og da kan vi innse dette. Alt er manifestasjonen av det Guddommelige Selvet. Hva vi enn ser er det projeksjonen av Selvet som er en formløs enhet. I *Vedanta* kalles det universelle, Guddommelige Selvet for *Brahman*. Faktisk ligger enheten hinsides både egenskaper og ikke-egenskaper, men denne formløse enheten antar en form i Guddommelig Kjærlighet. Det formløse bor i formen og formen bor i det formløse. Disse to begrepene finnes alltid samtidig og er alltid samordnet. Når vi har denne kunnskapen om enhet, kan ikke uvennlighet, fiendskap, sjalusi, vold, osv., få plass i våre sinn, fordi sinnet da er fylt med visdom, kjærlighet, medlidenhet og tålmodighet. Vi har da ingen motvilje eller fiendtlig innstilling, og vi har blitt ikke-voldelige av natur.

Ahimsha er uttrykket for guddommelig kjærlighet og medlidenhet. Vi ser at det er sjalusi, uvennlighet og fiendskap mellom brødre og søstre, eller mellom andre medlemmer av den samme familien. Det skyldes mangel på kjærlighet og er kilden til vold. Kjærlighet kan ikke blomstre så lenge disse tendensene er til stede, som alle er født av uvitenhet. I guddommelig kjærlighet er det en følelse av énhet med verden, og denne kan fattes i en ikke-dualistisk eksistens. Det kan ikke uttrykkes med ord. Guddommelig kjærlighet betyr uendelig medlidenhet med alle levende vesener. Det er transcendenten fra mørke til lys.

Swami Vivekananda sa: "Hvor ser du etter Gud? Gud er overalt framfor deg i forskjellig utseende, som er alle disse levende vesener på jorda. Den som elsker alle disse, den elsker Gud." Hvem er Gud? I min læremester Swami Paramanandas ord: "Gud er den konsentrerte kjærligheten, og livet er det levende idolet av Gud." Sri Ananda Acharya sier: "Kjærlighetens veier eller oppnåelsen av frigjørelse gror alle fra den ene vakre helbredelses rot, som er fraværet av skade (*ahimsa*)." Derfor kan vi ikke oppnå virkelig frigjørelse (*mukti*) så lenge vi er voldelige av natur.

Ahimsa er manifestasjonen av medmenneskelighet. Det menneskelige liv består grunnleggende av tre *gunas* eller kvaliteter: *Sattva*, *rajas* og *tamas* (åndelig, idéell og materiell). *Sattvaguna* natur er snillhet, tilgivelse, ydmykhet, tålmodighet, følelse av likhet, følelse av énhet, osv. Alle disse gode egenskapene er basisprinsipper for medmenneskelighet, og alle disse uttrykkes gjennom *ahimsa* eller en ikke-voldelig natur. Derfor er *ahimsa* mantraet (en lyd som har en vibrasjon som er forbundet med bevissthet) til alle store profeter.

Ahimsa er kilden til all virkelig lykke i livet. I min læremester Swami Paramanandas ord: "Det er en tendens i livet til å prøve å overvinne hverandre. Men vi vet ikke **hvordan** vi skal overvinne hverandre. Vi skal overvinne hverandre, ikke med vold, men med visdom, kjærlighet og medlidenhet." Og på denne måten skal vi få virkelig lykke i livet.

Hvorfor er vi voldelige?

Det er mange årsaker til at folk kan bli voldelige. Man kan for eksempel være voldelig av natur fra barndommen av. Det skjer fordi hver person har sine egne nedarvede tendenser som vi i India kaller *samskaras* (inntrykk). Disse kommer fra tidligere liv eller fra foreldrenes natur. Det kan også være at hvis man har hatt negative opplevelser i barndommen (forsømmelse, mangel på kjærlighet, sterk dominerende, osv.), kan man i oppveksten eller i voksen alder bli påvirket av disse opplevelsene og utvikle perversitet, som gjør ham eller hun aggressiv og voldelig.

Så lenge vi er i uvitenhetens mørke har vi ingen realisasjon av guddommelig viten (visdommen om enhet), men har i stedet et sterkt ego. Derfor gjør vi alltid forskjell på de individuelle navnene og formene. Denne forskjellen lager alltid motsetning mellom overordnet og underordnet, og dette foregår alltid i samfunnet. Det er på grunn av dette at de overordnede alltid prøver å dominere og å utnytte de underordnede, og dette skjer vanligvis ved vold. De underordnede får heller ingen respekt eller menneskerettigheter fra de overordnede. Man kan ofte se at de lavere klassene brutalt blir torturert av høyere sosiale klasser, og det gjør de lavere klassene aggressive og voldelige mot de høyere klassene. Slike eksempler kan vi finne i historien til den franske revolusjonen.

Som en individuell sjel har vi endeløst med ønsker og begjær. Når et av dem blir oppfylt eller tilfredstilt, får vi tilfredsstillelse bare i øyeblikket. Men vi har alltid mange, mange prosjekter, og derfor får vi kontinuerlig nye ønsker og begjær. På den måten kan vi bli mer og mer grådige etter å oppnå navn, berømmelse, rikdom, makt, og all slags verdslige lykke. På den annen side, hvis våre ønsker og begjær ikke blir oppfylt eller tilfredsstillt, får vi utilfredshet og blir gale etter å få tilfredsstillelse. Og dette gjør oss aggressive og voldelige.

Uvitenhet og følelsen av dualisme gjør oss også selviske. Vi tenker bare "meg selv" –å gjøre alt for ens egen lykke. Men vi lever i samfunnet sammen med mange andre, og derfor kan vår egeninteresse bli hindret av fellesinteressen. Et selviskt sinn kan ikke føle de andres interesse, og det gjør oss sinte og voldelige. Når mennesket blir ledet av sine egne, selviske motiver, blir det dogmatisk. Dogmatismen frarøver det dets nedarvede naturlighet og perverterer dets holdning, fordi dogmatisme ligger til grunn for alle uenigheter. Den er ansvarlig for alle konflikter, kriser og forvirringer i livet. Nasjonale revolusjoner eller bevegelser er basert på dogmer, og konflikter starter mot etablerte dogmer. Straks én er beseiret, framstår en ny, og dette skjer alltid gjennom vold.

Mennesket er en fange av overtro og ritualer, og det gjør det forvirret. Gjennom forvirringen mister mennesket blikket på sitt mål og blir i stedet besatt av sine midler. Det kultiverer grupper, samfunn, klasser, sekter, osv., og det blir da lett å starte konflikt mellom grupper eller sekter, slik det ofte skjer mellom forskjellige religiøse sekter eller samfunn. Fordi hver enkelt prøver å etablere sin egen ekthet og tro, involverer de seg selv kontinuerlig i argumentasjon og diskusjoner som lett kan føre til konflikt. Vi har mange eksempler fra historien at slike religiøse eller gruppekonflikter blir til blodige kriger.

Rasisme er også en av årsakene til vold. Det er vanlig at de forskjellige menneskerasene hater hverandre og fører krig mot hverandre, fordi den slags fellesskapsfølelse lager transsynthet. Man kan ikke tolerere andre, og man er alltid opptatt med å finne feil hos andre. Hat leder alltid til hevn, og dette er en nøkkel til vold. Frykt og usikkerhet gjør folk svake, men vi vet ikke hvordan vi skal få sikkerhet og følge den ikke-voldelige vei.

Hvis vi ser tilbake på hver av de grunnene som gjør oss voldelige, ser vi at de kan inndeles i tre hovedgrupper: uvitenhet, mangel på kjærlighet/mangel på åndelig innsikt, og perversitet.

Hvordan fjerne vold?

Å fjerne uvitenhet og å vekke samvittigheten.

Dette prinsippet anvendes for skapelse, opprettholdelse og ødeleggelse i den besjelede verden, hvor mennesket er den høyeste manifestasjonen. For det er bare det menneskelige vesen som har samvittighet, og vi finner ikke denne hos noen andre levende vesener. Alle har en forståelse av hva som er rett og hva som er galt, og det er derfor vi får følelser av skyld. Men i blant hender det at vi glemmer vår virkelige identitet som menneskelige vesener. Vi bør følge alle egenskapene til det samvittighetsfulle vesen. På grunn av uvitenhet tenker eller gjør vi mange uheldige handlinger ved hvilke vi ikke kan gjenkjennes som et menneskelig vesen. Derfor, for å bevise vår identitet, må vi overvinne vår tendens til å ignorere vår egen virkelighet og i stedet vekke vår samvittighet i bevissthetens lys. Alle sansende vesener og alt uorganisk liv er projeksjonen av bevissthet, og bevissthet er nærværende i alt som eksisterer.

Å overkomme ego og selviskhet.

Som et bevisst menneskelig vesen har vi en følelse av hva som bør være veien mot ikke-vold. For det første må vi glemme vår selviskhet og ikke engasjere oss i våre egeninteresser. For selviske mennesker kan ikke føle smerten og kvalene til andre, og er ute av stand til å føle noen slags sympati når andre lider. Vi må forstå at egeninteresse er basert på felles interesse. Selviskhet, klassebevissthet, bevissthet om gruppetilhørighet, osv., er alle reaksjoner på vårt egoistiske sind. Vi må derfor fri oss fra våre ego og heve våre mentale evner hinsides alle snevre begrensninger, og engasjere oss i aktivt, inspirerende arbeid.

Å overvinne begjær.

Begjær skaper bekymringer, tristhet, sjalusi, hat, sinne, stolthet, latskap og forvirring. Tilbøyeligheten til begjær er nærværende der hvor det er mangel på kjærlighet. Men i guddommelig kjærlighet kan vi fjerne alle våre selviske begjær.

Å glemme dualitet og å miste seg selv i kjærlighet.

Vi må bryte sund dualitetens barrikader og bade i den guddommelige kjærlighetens hav, og lære å leve for våre medvesener. Guddommelig kjærlighet betyr uendelig barmhjertighet for alle levende vesener. Den inspirerer oss til å glemme oss selv slik at vi kan innse andres lidelser. Kjærlighet kan bryte vårt egos selviske grense. Ved guddommelig kjærlighet vil uvitenhet forsvinne. Bare ren kjærlighet har makten til å stoppe sinne og vold. Med kjærlighet blir sinne snudd om til barmhjertighet, frykt til vennskap, ødeleggende opphisselse til stille ro. Et kjærlighetsløst liv er fullt av hat og sjalusi. Derfor er Kristi buskap: "Elsk din fiende." Da blir kanskje gårdsdagens fiende din venn i dag. I min læremester Swami Paramanandas ord: "Livet er en kjærlighetsreise mot fullbyrdelse." Han sa også at ren bevissthet er den absolutte kjærlighet.

Å fylle hjertet med barmhjertighet.

Når det er en strøm av kjærlighet i vårt hjerte, er hjertet automatisk fylt med snillhet, som er kilden til barmhjertighet. Gjennom barmhjertighet oppstår tilgivelse, tålmodighet, toleranse, osv., i vårt sinn, som er nøklene til å fjerne vold fra vårt sinn.

Å etablere likhet.

Den Guddommelige Aktøren har talløse navn og former som alle kalles individuelle sjeler. Så hvordan kan vi føle oss overordnet eller underordnet overfor hverandre? Faktisk er det ikke noe overordnet eller underordnet i denne verden. Alt er manifestasjonen av Den Enestående Bevisstheten. En form eller framtoning kan framstå som liten eller stor, svak eller sterk, flink eller dum, men den indre vitaliteten er den samme. Denne kunnskapen om likhet tar oss langt bort fra vold, og vi kan bli i stand til å glemme alle tanker om klasse, sekt og gruppetilhørighet. Vi er kun én rase, én klasse, og én sekt, og har kun én tilhørighet som er menneskeheten.

Nå kommer spørsmålet: *Hvordan oppnår vi denne guddommelige kunnskapen?*

Vi trenger *sadhana* eller åndelig søken. Måten å praktisere *sadhana* på er individuell og i samsvar med ens egen natur. Noen praktiserer for eksempel gjennom visdom (*jnana yoga*), noen gjennom tilbedelse (*bhakti yoga*), og andre gjennom selvoppofrende tjeneste (*karma yoga*).

Jnana yoga er for dem som har et sterkt intellekt og er filosofisk anlagte. For dem er meditasjon en stor hjelp. Meditasjon gjør vår sinnstillstand fredfull og harmonisk. *Dhyana* (meditasjon) er helt nødvendig i våre liv for å fjerne uvitenhet og for å tenne visdommens lys. *Jnana yoga* lærer oss tålmodighet og sannferdighet. *Bhakti yoga* er for dem som har en tilbedende natur med en emosjonell sinnslegning. For dem er *upasana* eller gud-

dommelig kontemplasjon en stor hjelp. Upasana er kunsten som bringer mennesket fra en unaturlig sinnstillstand over til den naturlige, og dette er nødvendig for å kunne tilberede vårt sinnstoff og å overkomme smerte og lidelse. Men vi trenger en *ishta* eller et objekt for kontemplasjonen, i hvilket alle skadelige eller forstyrrende elementer i livet blir fjernet. *Bhakti yoga* er basert på kjærlighet som kommer fra hjertet, og den lærer oss kjærlighet og ydmykhet. *Karma yoga* er for dem med en fysisk aktiv natur og en sterk vilje. *Seva* eller selvoppfrende tjeneste er mediet som bringer strømmen av snillhet og medlidenhet. *Karma yoga* lærer oss selvoppfrelse og å ikke forvente noen frukter av våre handlinger.

Men før vi gjør *sadhana* er *satsanga* (åndelig diskusjon og åndelig samvær) veldig viktig, fordi *satsanga* utvikler vår interesse for å gjøre *sadhana*.

Hvordan kan vi bruke ikke-volds teorien praktisk i vårt daglige liv?

Hvis vi går tilbake i historien kan vi finne store, edle menn som har vist oss hvordan vi kan unngå vold når vi lever sammen i samfunnet som en stor familie. Vi kan først huske Buddhas lære:

"Hat tar aldri slutt av mer hat, men av vennlighet, det er en evig lov."

"Se ikke på andres feilsteg, hva andre har gjort og forsømt; men se heller på hva du selv har gjort eller unnlatt å gjøre."

"Alle skjelver for voldsbruk, og alle har livet kjært og er redde for å dø. Sett deg derfor i andres sted og la være å slå eller drepe."

"Med vennlighet vinner du over den sinte, med godhet over den onde. Med gavmildhet kan du en gnier beseire, og løgneren med sannferdighet."

"Hvis noen beseirer tusener på tusener i krig, er likevel den største seierherren den som beseirer seg selv."

Derfor er Buddhismen mot all slags vold og ødeleggelse. I følge buddhistene må vi følge Buddhas råd i vårt daglige liv. Da kan vi bygge et ikke-voldelig samfunn, ellers er det umulig å realisere dette ordet "ikke-vold".

To hundre år før Kristus hersket keiser Ashoka over Kalinga (en del av India). Han var fullstendig voldelig av natur og prøvde alltid å beseire sine naboland med militærmakt. Det var derfor mange blodige kriger i hans regjeringstid. Men ved Buddhas velsignelse ble han en buddhist og en from man. Han hersket over sitt keiserrike ved praktisk å ta i bruk Buddhas prinsipper om ikke-vold, og han opprettet vennskap med sine naboland og engasjerte seg i spredningen av Buddhas etikk til alle steder for resten av sitt liv. Vi kan si det var fullstendig vellykket fordi han ikke fikk noen vanskeligheter med sine naboer.

I våre dager har mange store ledere og sosiale reformatorer brukt filosofien om *ahimsa* i sine bevegelser. Vi kan nevne i det minste to velkjente eksempler. Den ene er den store indiske lederen Mahatma Gandhi (1869-1948) og den andre er den store amerikanske lederen Martin Luther King (1929-1968).

Mahatma Gandhi var inspirert av Buddhas og Kristus' lærer. *Ahimsa*-filosofien var hans livsideal. Derfor var han edel og ikke-voldelig av natur. India var under britisk okkupasjon på den tiden, og hans bevegelse gikk ut på å fri landet fra det britiske imperium. Han hadde ikke noe hat eller aggresjon mot den vanlige brite ("Jeg kan ikke hate noe levende vesen – etter en lang periode i vedvarende bønn, har jeg ikke noe hat for noen." Fra Gandhis selvbiografi). Han ble til og med sjokkert og trist hvis han hørte at en hvit mann hadde blitt drept eller torturert av en inder. Derfor var hele hans bevegelse fullstendig basert på prinsippene om ikke-vold gjennom tale, tanke og fredfulle aktiviteter.

Etter Gandhi ble ledere i flere land oppmuntret til å bruke ikke-voldsteorien i sine bevegelser, og Martin Luther King var en av dem. På den tiden var den fargede befolkningen dominert av den hvite befolkningen i USA. Hans bevegelse var satt i gang for å oppnå fundamentale menneskerettigheter, og han var inspirert av Gandhis idé om praktisk ikke-vold. Derfor var hele hans bevegelse fullstendig fredfull og uten noe vold.

Selv om mange ledere i forskjellige land i dag prøver å bruke ikke-voldsteorien i det daglige liv for å løse konflikter og unngå krig, er verden dessverre likevel ennå ikke moden nok for prinsippet om *ahimsa* i dets absolutte betydning, og derfor har vi ikke fullstendig trygghet i våre liv i dette samfunnet. Fordi vi fremdeles ikke har innsett den evige sannhet om at vi bare er én rase i denne verden og at det er den menneskelige rase. Alle tilhører en stor familie i verden (følelsen av enhet).

Vi må nå tenke på hvordan vi kan overleve i dette samfunnet uten å tenke eller å gjøre noe voldelig. De menneskene som gjennom hjertet har forståelse for denne ikke-voldsidéen, og som har oppnådd suksess ved å bruke dette prinsippet i sine praktiske liv, må prøve og overbevise andre gjennom kjærighet og vennskap, og gjennom spontane samtaler om den onde siden ved vold, og gjennom betingelsesløse velferdsaktiviteter. På denne måten kan vi hjelpe de som er motivert ved vold til å komme ut fra sin uvitenhet.

Hvordan kan vi beskytte oss selv mot individuelle eller nasjonale angrep så lenge vi ikke har mulighet til å bygge et absolutt ikke-voldelig samfunn? Skal vi forholde oss passive i en slik situasjon? De vise menn sier at vi ikke skal angripe og heller ikke utøve vold mot noen, fordi det ikke er den riktige måten. Men vi må selvfølgelig gjøre motstand. Spørsmålet blir da hva slags motstand skal vi utøve?

En stor indisk realisert person, Sri Ramakrishna, har fortalt en god lignelse: "En slange ble en gang innviet av en vis mann og instruert til ikke å skade noen. En dag ble slangen brutalt torturert av en gjetergutt ute på markene, men slangen gjorde ingen ting for å motsette seg angrepet i tro om at den fulgte sin mesters instruksjon. Da vismannen fikk vite om hva som hadde hendt, sa han til sin disippel: 'For en idiot du er! Du vet ikke hvordan du skal beskytte deg selv. Jeg ba deg om ikke å bite noen, men jeg forbød deg ikke å frese! Hvorfor skremte du ikke den slemme gutten bort ved å ekspandere din hals?'" Gjennom denne enkle lignelsen kan vi lære at vi uten å skade andre, kan vise vår fysiske styrke og vårt mentale mot. På denne måten kan vi motstå angrep og vold.

Buddha sa også at alle har rett til å leve. Det er nødvendig å gjøre motstand når man blir angrepet. Det finnes tre typer makt som normalt sett alle mennesker har – talens makt, intellektets makt, og muskelkraft. Vi har også en annen makt og det er åndelig makt eller kraft. Men vanlige sjeler er ikke bevisst om denne kraften, og bare gjennom sadhana kan vi realisere den kraften. Sannheten er at hvis de tre førstnevnte kreftene blir regulert av vår åndelige kraft, kan vi virkelig gjøre motstand gjennom ikke-vold: Talens makt gjennom kjærighet og medlidenhet, intellektets makt gjennom visdom og edel tenkning, og muskelkraft gjennom selvoppofrende tjeneste. Ellers vil disse tre verdslige kreftene kunne bli årsak til vold. Så vi kommer da til den konklusjon at ikke-vold er basert på åndelighet.

Hva er åndelighet? Åndelighet betyr guddommelig innsikt gjennom livet. Det er livskunst og levnetskunst. Bare gjennom åndelighet er menneskehetens høyeste manifestasjon mulig. Det betyr at en som har alle gode kvaliteter som et menneskelig vesen er kvalifisert som et åndelig menneske. Mangel på åndelig innsikt er en hindring for menneskelig utvikling, og derfor er åndelig oppvåkning absolutt nødvendig for å kunne oppnå sivilisasjonens høydepunkt og fullbyrdelse. Klassebevissthet og rasebevissthet kan bare forsvinne med åndelig utvikling.

Gjennom åndelige øvelser kan vi automatisk utvikle psykiske krefter som i India kalles *siddhi*. Disse psykiske kreftene kan komme til de av oss som er uselviske for at vi skal kunne hjelpe andre mennesker i nød, og de kan også beskytte oss selv i farlige øyeblikk. Alle de store profetene hadde og har slike krefter. Vi vet fra Buddhas liv at han en gang ble angrepet av en fryktet røver, Angulimal, men så snart han sto foran Buddha, klarte han ikke å angripe ham, men falt i stedet ned for hans føtter. Etter det, ved Buddhas velsignelse, ble røveren forandret til en god mann. Røveren Angulimal ble "drept" av Buddha og den edle Angulimal ble født. Dette er den riktige måten å handle på. Også i Sri Ananda Acharyas liv kjenner vi til en liknende hendelse. En leiemorder kom en gang med en pistol for å drepe ham, men så snart han sto foran Sri Ananda, ble han vettskremt da han så inn i Sri Anandas ansikt, og han snudde om og løp av gårde.

En realisert sjel ser bare enhet i alt mangfoldet. Med andre ord ser han bare den ene Gud bak alle individuelle masker. Han kan derfor ikke hate eller skade noen. Hvis han skulle gjøre noe slikt, vil det ganske enkelt slå tilbake på ham selv. Det Guddommelige selv sørger for beskyttelse av en slik sjel. En realisert sjel overkommer begjær, sinne og frykt, og han er ikke redd for å dø. Så hvis han blir angrepet av noen, gjengjelder han ikke. "De som er *rishier* og helgener, har *Ahimsa Dharma* som sin religion. Deres hjerte er fullt av medlidenhet etter å ha sett hvordan de som puster blir drept", sier Sri Ananda Acharya. Vi kan huske Kristi lære: "Gjør ikke imot de som volder dere smerte. Hvis en slår deg på ditt ene kinn, vend det andre mot ham også." Da han ble korsfestet, motsatte han seg det ikke eller reagerte overfor noen. Han bare ba til Gud for disse uvitende menneskene som korsfestet ham, "Å Herre, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør!" Det er det største eksempelet på ikke-vold i historien.

Det kan sies at ikke alle kan bli en Buddha eller en Kristus, så for oss som ikke har den sinnstilstanden som de hadde, er det nødvendig å beskytte oss selv fra angrep og vold. Men framfor alt må jeg si at alle menneskelige

vesener er sønner og døtre av Udødelig Velsignelse. Derfor har alle menneskelige vesener potensialet til å oppnå gudelighet. Ingen person er forakt verdig, og ingen er underdanig eller ubetydelig.

Budskapet til *rishiene* – de realiserte sjelene – i *Upanishadene*, lyder: "Srinanttu Bisshya Amritasshya Putra" – "Å, Sønn av Udødelig Velsignelse! Hør! Jeg har realisert Sannheten." Det blir her hevdet at universet og hele skapelsen er hjemstedet for den Udødelige Eksistens. Jeg kan derfor si at alle store menn og kvinner realiserte den Guddommelige Sannhet og viste den sanne vei slik at vi kan følge den. Det er sikkert riktig at vi ikke kan bli Buddha eller Jesus i dette livet, men vi kan klare å nå bevisstheten om at sjalusi, sinne, umoralitet, vold, osv., er onde laster, og at visdom, kjærlighet, snillhet, medlidenhet, osv., er gode kvaliteter. Vårt ideal skulle være å ødelegge alle disse onde lastene, og i stedet øke all vår godhet. Da vil vi også kunne tenke på andres velsignelse, slik alle de store sjelene gjør. "*Swarbe Sukhinah Vabantu, Swarbe Yanthu Niramaya, Swarbe Bhadrani Passhyantu, Ma Kaschid Dukkhya Bhak Bhabet*" - "Må alle være lykkelige, må alle være sunne, må alle være velsignet, må ingen oppleve sorg eller lidelse." Jeg vet at disse velsignede tankene vil lede oss til praktisk å oppnå prinsippene for ikke-vold.

Det kan innvendes at dette høres helt fint ut, men at det er helt upraktisk å implementere i vårt daglige liv. Men da vil jeg spørre: Er det praktisk å hate hverandre, å drepe hverandre, eller å alltid leve i frykt og usikkerhet som et dyr i skogen? Har vi noen erfaring med at vi med det onde kan tilintetgjøre vår ondskap? På den annen side kan jeg gi mange eksempler på at vi med kjærlighet og vennskap kan snu ondskap om til godhet. Likevel kan noen kanskje si at dette er mulig bare for spesielle individer, men umulig å følge på et nasjonalt eller et internasjonalt plan. Men jeg tror at hvis det ikke er lett å følge den ikke-voldelige vei, er det heller ikke lett å ha tro på vold. Ved å tro på ikke-vold har vi i det minste håp om å leve uten frykt, og med trygghet og lykke. Men med vold må vi leve som en død kropp i bevegelse. Derfor må vi prøve å bruke dette prinsippet. Det er kanskje risikabelt, men ikke mer risikabelt enn en atomkrig.

Etter alle disse drøftelsene kommer vi til den konklusjonen som Mahatma Gandhi uttrykte, nemlig at ikke-vold er den største og mest aktive kraften i verden. Ved å anvende prinsippet om ikke-vold i vårt daglige liv, kan vi få permanent sikkerhet både på det individuelle og det kollektive plan. Vi må være ikke-voldelige av natur, og vi må gjøre ikke-vold til et ideal i våre liv. Det betyr at vi må fri oss selv så mye som mulig fra ego og selvishet, og bevege oss mot visdom, kjærlighet og medfølelse.

For å nå vårt mål må vi be til Gud i vårt hjerte:

"*Asato Ma Satgamaya, Tamaso Ma Jotirgamaya, Mrityor Ma Amritam Gamaya*" (*Upanishadene*) – "Led meg fra det forgjengelige (følelsen av individualitet) til det Evige (følelsen av universalitet), fra mørke (uvitenhet) til Lys (visdom), fra død (frykt) til Udødelighet (fortrøstning som gir permanent lykke)."